

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Občanského sdružení Vulpes Polar**, se sídlem Malá Skála č. p. 382, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2010, č. j. 11 A 19/2010 - 20, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 5. 2010, č. j. 11 A 19/2010 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 3. 2010, č. j. 11 A 19/2010 - 20, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 5. 2010, č. j. 11 A 19/2010 – 25, nepřiznal žalobci osvobození od soudních poplatků v řízení vedeném o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. SZ 171576/2009/KUSK-REG/AB, č. j. 177250/2009/KUSK.

V odůvodnění usnesení městský soud konstatoval, že žalobce neosvědčil ani neprokázal tvrzení o svých nepříznivých finančních a majetkových poměrech natolik, aby bylo možno učinit závěr o tom, že splňuje předpoklady pro přiznání osvobození od soudních poplatků. K tomu dále uvedl, že pokud žalobce hodlá být coby občanské sdružení aktivně činným, pak je objektivně ospravedlnitelné po něm požadovat, aby si materiální prostředky na prosazování svých cílů, a to alespoň v základní a pro samostatnou činnost nezbytné míře, zajistil sám. Tuto odpovědnost nelze přenášet na stát. Žádost o osvobození od soudních poplatků nemůže být důvodná výlučně proto, že žalobce jakožto speciálně zaměřené sdružení, vyvíjející činnost k dosažení svého cíle, nemá pro takovou činnost žádné materiální prostředky. Městský soud uvedl, že by na věc mohl nahlížet jinak, pokud by byla výše soudního poplatku nepřiměřeně vysoká nebo pokud

by žalobcova aktuální finanční situace byla oslabena nějakou nepředpokládanou či nárazovou potřebou kumulace nezbytných opatření; tak tomu však v dané věci nebylo.

Usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na konkrétní zákonný důvod. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že tvrzeny jsou důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je ovšem záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel především namítá, že usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se v něm neuvádí, o co soud opřel své závěry o tom, že u něj nebylo prokázáno splnění předpokladů pro přiznání osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel soudu podal přehled svých majetkových poměrů (není povinen vést daňovou evidenci) a svou žádost řádně odůvodnil. Městský soud mu však nedal žádnou šanci, aby doložil své majetkové poměry jinak, než potvrzením o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a čestným prohlášením. Stěžovatel je přitom přesvědčen, že své majetkové poměry doložil řádným způsobem a využil k tomu všech možných a dostupných prostředků, tedy že reagoval na výzvu soudu a doložil vyplněné potvrzení a doložil i prohlášení, že nemá žádné příjmy. Pokud měl městský soud za to, že nemohl řádně přezkoumat majetkové poměry stěžovatele, nelze to stěžovateli klást k tíži. Stěžovatel byl připraven se soudem plně spolupracovat a doložit veškerá nutná potvrzení, čestná prohlášení či se podrobit výslechu.

Stěžovatel zdůrazňuje, že je dobrovolným, nevládním, neziskovým sdružením občanů, mezi jehož cíle patří mimo jiné ochrana přírody a krajiny, životního prostředí, ochrana lidských práv a ochrana veřejného zájmu. Nemá žádné příjmy ani jiné disponibilní finanční prostředky, přičemž jeho členové jsou důchodci a studenti. Zaplacení soudního poplatku představuje pro stěžovatele značnou překážku v tom, aby se mohl domáhat práva v soudním řízení. Stěžovatel se potýká s výraznými finančními problémy, jelikož je schopen získávat pouze omezené zdroje cestou dobrovolných členských darů; tyto zdroje jsou skutečně limitované. Zaplacení soudního poplatku představuje pro stěžovatele faktickou bariéru v přístupu k soudu, a to i navzdory omezené výši soudního poplatku. Stěžovatel dále namítá, že neklade náklady na svou činnost k tíži státu. Z vlastních prostředků hraďí poštovné, další administrativní náklady a cestovné svých členů; to představuje nemalé náklady. V nyní projednávané věci pak hájí veřejný zájem, jehož předmětem je právo na ochranu zdravého životního prostředí; přitom nejde o svévolné nebo zřejmě bezúspěšné uplatňování práva.

Napadené usnesení považuje stěžovatel za toliko *formulářové*, neboť totožné rozhodnutí vydal městský soud i v řízení, které se týká jiné věci. Ke každé žádosti o osvobození od soudního poplatku je však nutno přistupovat přísně individuálně a nediskriminačně. Zde odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 3. 9. 1998, sp. zn. IV. ÚS 13/98 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>), který konstatuje, že zásada rovnosti stran je stěžejní zásadou spravedlivého procesu. Stěžovatel rovněž poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. IV. ÚS 289/03, a namítl rozpor napadeného usnesení s uvedenou judikaturou.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti; ze soudního spisu totiž vyplývá absence dvou podmínek řízení. Především nebyl zaplacen soudní poplatek za kasační řízení [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a Položka 15 Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu jmenovaného

zákonu] a stěžovatel též není zastoupen advokátem nebo zaměstnancem či členem, který by splňoval podmínky vysokoškolského právnického vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu se však podává, že „v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem“ (rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37). Kasační stížnost je tudíž přípustná. Jakýkoliv jiný přístup by byl bezúčelný, formalistický, v rozporu se zásadou procesní ekonomie a nemohl by vést k ochraně práv stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Z povahy věci se Nejvyšší správní soud nejprve věnoval tvrzené nepřezkoumatelnosti usnesení městského soudu pro nedostatek důvodů, spočívající v tom, že soud neuvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že podmínky pro osvobození od soudních poplatků nejsou dány.

Z napadeného usnesení je zjevné, že městský soud při svém rozhodování zohlednil ustálenou judikaturu správních soudů, podle které „[p]o občanském sdružení, hodlá-li být aktivně činným, lze požadovat, aby si materiální prostředky na svoji činnost (alespoň v základní a pro samotnou činnost nezbytné míře) zajistilo samo. Rezignuje-li sdružení na jejich zajištění, není možné odpovědnost za nevytvoření těchto prostředků bez dalšího převést na stát prostřednictvím osvobození od soudních poplatků (usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2007, č. j. 62 Ca 40/2007 - 41, publikované pod č. 1482/2008 Sb. NSS, případně rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2008, č. j. 4 As 18/2008 – 32). Městský soud nepochybil, pokud si při formulaci závěru o tom, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, vystačil se stanovami stěžovatele a údaji vyplněnými ve formuláři Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Své rozhodnutí pak dostatečně a náležitě odůvodnil, přičemž přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč má za to, že podmínky pro osvobození od soudního poplatku nejsou na straně stěžovatele dány.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda se městský soud při interpretaci a aplikaci § 36 odst. 3 s. ř. s. nedopustil nesprávného posouzení právní otázky. Ustanovení § 36 odst. 3, věta první s. ř. s. stanoví, že *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků.*

Lze jistě souhlasit se stěžovatelem, že ke každé žádosti o osvobození od soudních poplatků je nutno přistupovat individuálně a soud je povinen poměřovat všechna relevantní kritéria stanovená v § 36 odst. 3 s. ř. s. Individuální osvobození od soudních poplatků je procesním institutem, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích.

Výklad citovaného ustanovení, ve vztahu k případům, kdy o osvobození od soudních poplatků žádají neziskové právnické osoby, byl v nedávné době podán v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publikovaném pod č. 2099/2010 Sb. NSS, podle kterého „[p]ři posuzování podmínek pro osvobození od soudních

poplatků soud podle § 36 odst. 3 věty první s. ř. s. zkoumá, zda právnická osoba má dostatečné prostředky. Pokud právnická osoba vědomě uspořádá svoji činnost tak, aby dlouhodobě setrvala bez dostatečných finančních prostředků, ačkoliv jejich vynakládání v souvislosti s vykonávanou činností je obvyklé a nezbytné, nelze takovou právnickou osobu zpravidla osvobodit od soudního poplatku ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.“

Rozšířený senát konstatoval, že „součástí zkoumání existence dostatečných prostředků však musí být i prověření, zda právnická osoba jejich nedostatek ve skutečnosti nepředstírá. Indicií takového předstírání právě vzhledem k odlišnostem podstaty právnických osob od osob fyzických zpravidla bude dlouhodobější fungování právnické osoby bez přiměřeného formálního majetkového zářezí. Jestliže právnická osoba dlouhodoběji funguje v souladu s účelem (cílem), pro který byla založena či který je předmětem její činnosti, aniž by ovšem byla schopna takové fungování zabezpečit ze zdrojů, které má sama právně k dispozici, je to indicií, že ve skutečnosti ekonomické zářezí takové osoby tvoří lidé podílející se přímo či nepřímo, zjevně či skrytě na její činnosti. Takové dlouhodobé fungování tedy naznačuje, že skutečné ekonomické možnosti dané právnické osoby jsou větší než rozsah majetku, který jí (formálně) právně patří, a že ve skutečnosti netrpí nedostatkem prostředků, neboť žádná právnická osoba nemůže jako skutečně samostatná entita dlouhodobě existovat bez dostatečného majetkového zářezí pokrývajícího náklady na její činnost.

Důkazní břemeno k prokázání, že nemá dostatek prostředků, nese účastník řízení. V případě, že v řízení vyjdou najevo výše uvedené indicie, je proto na právnické osobě, aby prokázala, že fakticky nedisponuje prostředky formálně vlastněnými někým jiným, zejména pak fyzickými osobami podílejícími se na její činnosti či jinými právnickými nebo fyzickými osobami, s nimiž ji pojí faktické vztahy. Jelikož nelze po nikom požadovat prokázání negativní skutečnosti, bude na právnické osobě, aby podrobně osvětlila všechny relevantní aspekty své činnosti a popsala, z čeho jsou financovány a jak vysoké faktické náklady vyžadují.

I kdyby právnická osoba unesla výše popsané důkazní břemeno, bude zpravidla na místě odepřít jí na základě soudního uvážení dobrodíní osvobození od soudních poplatků, bude-li model jejího fungování založený vědomě na tom, že určitý typ obvyklých nákladů na svoji činnost, s jejichž vynakládáním vzhledem k povaze této činnosti musí zásadně počítat, eliminuje tím, že své poměry (tedy způsob vyřizování činnosti a financování potřeb) nastaví tak, aby delší dobu setrvala ve stavu bez dostatečných prostředků. Přesně taková situace by nastala u občanského sdružení zabývajícího se účastí ve správních a soudních řízeních zejména v oblasti ochrany životního prostředí či kulturních nebo urbanistických hodnot, které by administrativní a odbornou agendu s tím spojenou zajišťovalo prací svých členů či příznivců anebo účelově vázanými příspěvků (granty apod.) nepoužitelnými na úhradu soudních či správních poplatků, avšak spoléhalo na to, že vzhledem k nedostatku majetku bude vždy od těchto poplatků osvobozováno. Nutno si totiž uvědomit, že § 36 odst. 3 s. ř. s. stanoví výjimku z pravidla – soudní poplatky jsou účastníci řízení z dobrých důvodů (zejména kvůli omezení podání k soudům na ta, která jsou vskutku vážně míněna, a kvůli částečnému krytí nákladů na fungování justice) zásadně povinni platit a pouze výjimečně mají být od této povinnosti osvobozeni. Výše uvedený model fungování právnické osoby ovšem ratio uvedeného ustanovení zcela popíná, činí-li v jejím případě z výjimky pravidlo, a snaží se tedy zákonodárcem stanovené pravidlo eliminovat.

Nebudou-li tedy pro výše popsaný model fungování právnické osoby existovat zvláštní legitimní důvody, nutno jej zásadně považovat za zneužití práva daného ustanovením § 36 odst. 3 s. ř. s. Soud proto dobrodíní plynoucí z uvedeného ustanovení za takové situace zpravidla odepře.“

Rozšířený senát též uvedl, že „[a]rgumentem ve prospěch aprobování výše popsaného modelu fungování u některých právnických osob nemůže být ani deklarovaný (a nezdědká i skutečný) účel jejich činnosti, a sice prosazování cílů, které v určitém úhlu pohledu lze ztotožnit s ochranou veřejného zájmu“. Při výkladu § 36 odst. 3 s. ř. s. má totiž podstatně silnější ústavní relevanci požadavek zajištění skutečné rovnosti přístupu jedinců (fyzických a právnických osob resp. právnických osob všeho druhu) k soudu. Případné zvýhodnění určitých osob v otázce osvobození od soudních poplatků přísluší

zákonodárci, jenž by je mohl na základě svého uvážení zákonem zavést, v daném případě tak však neučinil. „*Za takové situace je nutno vykládat ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. v souladu s jeho dikcí i s jeho účelem, přičemž oba výklady směřují k závěru, že právnická osoba vystupující jako obhájce veřejného zájmu nemůže být jen pro tuto svoji vlastnost oproti ostatním právnickým osobám v právu na přístup k soudu zvýhodněna, a to ani v případě, že by ji opravdu bylo lze z politologického hlediska považovat za součást občanské společnosti.*“

V projednávané věci požádal o osvobození od soudních poplatků stěžovatel, který je občanským sdružením. Mezi základní cíle tohoto sdružení dle jeho stanov patří zejména ochrana životního prostředí, přírody a krajiny, základních lidských práv a svobod, a podpora prosazování širší účasti veřejnosti v řízeních týkajících se ochrany životního prostředí. Mezi formy své činnosti stěžovatel řadí, mimo jiné, účast ve správních a jiných řízeních, ve kterých mohou být dotčeny zájmy ochrany životního prostředí, přírody a krajiny, lidských práv a svobod, ochrany památek, kulturních hodnot, krajinného rázu a veřejného zdraví. Podle stanov stěžovatele z členství nevyplývá povinnost platit zápisné ani členské příspěvky. Dále je ve stanovách uvedeno, že příjmy sdružení mohou být příspěvky jeho členů.

V žádosti o osvobození od soudních poplatků, která byla součástí žaloby, stěžovatel uvedl, že nedisponuje žádnými vlastními finančními prostředky a neprovozuje žádnou výdělečnou činnost. V podání ze dne 5. 3. 2010 pak stěžovatel doplnil, že nemá žádné zdanitelné příjmy. V potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech (vzor 060) dále uvedl, že nemá žádný majetek ani příjmy či jiné finanční prostředky a že disponuje pouze velmi omezenými zdroji v podobě dobrovolných darů od členů.

Nejvyšší správní soud proto (v souladu s výše konstatovaným názorem rozšířeného senátu) vyzval stěžovatele přípisem ze dne 11. 3. 2011, č. j. 2 As 33/2011 - 35, ke sdělení, jaký je aktuální počet členů sdružení a zda a v jaké výši hradí tyto osoby členské příspěvky. Dále stěžovatele vyzval, aby osvětlil, z jakých jiných zdrojů tvoří materiální prostředky pro svou činnost a jak vysoké faktické náklady jeho činnost vyžaduje, a dále aby uvedl, zda v době podání žádosti o osvobození od soudních poplatků existovaly nějaké mimořádné okolnosti, které by mu neumožňovaly uhradit soudní poplatek z vlastních zdrojů. Na tuto výzvu stěžovatel reagoval podáním, doručeným zdejšímu soudu dne 25. 3. 2011, v němž uvedl, že sdružení má celkem tři členy, z toho dva studenty a jednoho zastupitele obce; tito členové nehradí žádné členské příspěvky. Náklady občanského sdružení sestávají z hrazení poštovního, které hradí každý člen z osobních prostředků. Tisk písemností se uskutečňuje na tiskárnách ve vlastnictví osob příbuzných členům sdružení. Sdružení nemá telefon; komunikace probíhá většinou e-maily na bezplatném e-mailovém serveru. Stěžovatel dále uvedl, že v době podání žaloby nebyl schopen shromáždit částku 2000 Kč na soudní poplatek. V uplynulém období byl stěžovatel nucen podat několik žalob, neboť odvolací správní orgány opětovně selhaly; jedná se tedy o náhlou změnu finanční náročnosti chodu sdružení, které je financováno ze starobních důchodů členů. Podle stěžovatele nelze říci, že by zůstával systematicky bez prostředků.

Na základě těchto skutkových podkladů tedy Nejvyšší správní soud vyhodnotil celkovou finanční situaci stěžovatele a shledal, že model jeho fungování nezajišťuje placení soudních poplatků, ačkoliv tyto poplatky lze považovat za obvyklé náklady jeho činnosti, ve smyslu deklarovaném stanovami. S účastí v soudních řízeních, která patří mezi formy činnosti stěžovatele, je neodlučně spjata povinnost platit soudní poplatky, čehož si stěžovatel, respektive jeho členové, nepochybně musí být vědomi. Navzdory tomu stěžovatel delší dobu setrvává ve stavu bez dostatečných finančních prostředků použitelných na úhradu soudních či správních poplatků a spoléhá na to, že bude pro nedostatek majetku od placení těchto poplatků osvobozen. To je patrné i z vyjádření stěžovatele, který fakticky deklaroval, že žádné příjmy

nemá a že náklady na poštovné a další náklady jsou hrazeny z vlastních prostředků jeho členů. Stěžovatel se tedy vědomě snaží určitý typ obvyklých nákladů na svoji činnost, s jejichž vynakládáním vzhledem k povaze této činnosti musí zásadně počítat, eliminovat tím, že své poměry (tedy způsob vyřizování činností a financování potřeb) nastavil tak, aby delší dobu setrval ve stavu bez dostatečných prostředků.

Na stěžovatelovu žádost o osvobození od osudných poplatků by mohlo být nahlíženo jinak, pokud by byla odůvodněna např. náhlou změnou finančních toků, nutností podat větší počet žalob v krátkém období či jinou obdobně závažnou změnou okolností a z toho vzniklými potížemi. Stěžovatel sice ve svém vyjádření na výzvu zdejšího soudu uvedl, že byl nucen v uplynulém období podat několik žalob, což znamenalo náhlou změnu finanční náročnosti chodu občanského sdružení, nicméně nikterak toto své tvrzení nekonkretizoval, ačkoliv právě na něm ležela povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Stěžovatel měl ve svém vlastním zájmu přesně uvést kolik žalob, k jakým soudům a v jakém časovém horizontu podal, kolik zaplatil celkem na soudních poplatcích a v kolika případech požádal o osvobození od soudních poplatků. Jestliže tak neučinil, lze to přičítat k jeho tíži.

Za takové situace je dle názoru zdejšího soudu na místě stěžovateli osvobození od soudních poplatků odepřít, ačkoliv prokázal, že nemá dostatek finančních prostředků. S ohledem na výše uvedené závěry rozšířeného senátu byl totiž stěžovatel povinen rovněž prokázat, jak funguje financování sdružení a případnou existenci mimořádných okolností, které mu neumožňovaly úhradu soudního poplatku z vlastních zdrojů. Obecné tvrzení stěžovatele, že byl nucen podat v uplynulém období několik žalob, může jen stěží naplnit jeho břemeno tvrzení v rozsahu, který by umožnil žádosti vyhovět, tím méně pak naplnilo i břemeno důkazní.

Městský soud v napadeném usnesení - byť s nepatrně odlišnou argumentací - dospěl ke shodnému závěru, že stěžovatele, navzdory jeho nemajetnosti, nelze od soudního poplatku osvobodit, a jeho žádost tak zcela v souladu se zákonem zamítl. Fakt, že stěžovatele nevedl (v intencích právního názoru vysloveného rozšířeným senátem) k bližšímu rozkrytí skutečných zdrojů jeho financování, na tom nemůže ničeho změnit – pokus o doplnění skutkových podkladů v tomto směru učinil zdejší soud, s výsledky zhodnocenými shora. Nejvyšší správní soud rovněž zohlednil, že právní názor rozšířeného senátu byl vysloven až po vydání napadeného usnesení, a proto nelze městskému soudu vytýkat, že při svém rozhodování striktně nepoužil kritéria a postup nově formulovaný rozšířeným senátem.

Z hlediska namítaného porušení práva na přístup k soudu či práva na spravedlivý proces Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod podmínky a podrobnosti práva na soudní a jinou právní ochranu upravuje zákon. Jednou z těchto podmínek je i zaplacení soudního poplatku v případě, kdy je poplatková povinnost dána zákonem. Zákonný požadavek zaplacení soudního poplatku nemůže být proto považován za porušení práva na přístup k soudu, respektive práva na spravedlivý proces. Obdobně vnímá soudní poplatky rovněž Ústavní soud (srov. například nálezy ze dne 3. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 162/99). Ani námitka porušení práva na přístup k soudu nebyla proto shledána důvodnou.

Konečně ani stěžovatelem zmiňovaný nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 9. 1998, sp. zn. IV. ÚS 13/98, není s napadeným usnesením městského soudu ani s výše vyslovenými závěry v rozporu. Ústavní soud zde pouze vyslovil, že i právnická osoba může splňovat podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a to v situaci, kdy soudy v podstatě vycházely ze závěru, že je pojmově vyloučeno těmto osobám osvobození přiznávat, jelikož nelze posuzovat

poměry právnické osoby z hledisek sociálních, a navíc by se jen stěží hledalo kritérium pro zjištění majetkových poměrů u právnických osob obecně. Nejvyšší správní soud tuto premisu nikterak nepopírá, pouze zdůrazňuje výjimečnost institutu osvobození od soudních poplatků a nepřipustnost jeho zneužívání. Pokud stěžovatel rovněž argumentoval nálezem Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. IV. ÚS 289/03, odkazuje ho Nejvyšší správní soud z důvodu stručnosti na již opakovaně zmiňované usnesení rozšířeného senátu, publikované pod č. 2099/2010 Sb. NSS, v němž se rozšířený senát s tímto nálezem argumentačně vyrovnává.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu